

službě státní a že tudíž cit. § 7 na něho nelze použít, dostačí poukázati rovněž k tomu, co právě dovozeno, že zákon zcela nepochybně staví tu proti sobě dvě skupiny státních zaměstnanců, totiž ony, které ve službě zastihl, proti oněm, kteří teprve po jeho účinnosti do ní vstoupí, při čemž nerozlišuje, zda tu jde o opětné nastoupení služby či o nastoupení zcela nové, nýbrž činí použití normy § 7 závislým toliko na existenci té skutečné okolnosti, zda ten který zaměstnanec po 31. prosinci 1922 fakticky vstoupil do služebního poměru k státu. Odlíšení, jaké tu má snad stížnost na mysli, musil by zákon výslovně vytknouti, což však nečiní. Seznává-li st-l výslovně, že službu, o niž tu jde, nastoupil teprve až 1. února 1923, jest míti za to, že předpoklady pro použití cit. § 7 jsou tu dány. — — —

Jest proto stížnost ve všech bodech neodůvodněnou a bylo ji proto jako takovou zamítnouti.

Č. 3406.

Státní občanství: * Opční prohlášení pro čsl. republiku podle čl. 8. brněnské smlouvy nemůže být odmítnuto z důvodu, že ještě neuplynula lhůta k podání žádosti o přiznání čsl. stát. občanství podle § 9 zák. č. 236/1920.

(Nález ze dne 27. března 1924 č. 5205.)

Prejudikatura: Boh. 2180 a 2915 adm.

Věc: Josef H. v M. (Dr. Em. Radda z Mikulova) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nařikáné rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, narozený roku 1835 ve B. v Dol. Rakousích, byl řídícím učitelem ve W. v Dol. Rakousích. Po svém pensionování usadil se roku 1900 v Mikulově, kde od té doby nepřetržitě bydlí a nabyt tam domovské příslušnosti dne 28. září 1911.

Podáním z 21. prosince 1921 zažádal u osp-é v M. za uznání čsl. státního občanství a dalším podáním ze 4. března 1922 prohlásil st-l pro případ, že by jeho žádost z 21. prosince 1921 za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 zák. č. 236/20 byla odmítnuta, že optuje podle čl. 8 brněnské smlouvy pro čsl. státní občanství.

Nař. rozhodnutím bylo opční prohlášení st-lovo odmítnuto, ježto st-le vzhledem k ustanovením čl. 76 a 77 mírové smlouvy St. Germainské nebylo lze v den účinnosti brněnské smlouvy t. j. dne 10. března 1921 považovati za rakouského státního občana, kteroužto okolnost čl. 8 brněnské smlouvy u osoby optující pro čsl. státní občanství předpokládá.

Stížnost uznal nss důvodnou z těchto úvah:

Žal. úřad nepřijal opci st-lovu vycházející z předpokladu, že st-l nebyl v den, kdy nabyt brněnská smlouva účinnosti, příslušníkem republiky rakouské. K tomuto závěru dospěl žal. úřad patrně proto, že si vykládal čl. 77 mírové smlouvy St. Germainské (č. 507 Sb. z r. 1921), na něž se k odůvodnění svého rozhodnutí odvolal, hledě k ustanovení § 9 úst.

zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. v ten rozum, že osoby, k nimž se vztahuje čl. 76 uvedené právě smlouvy, pokud se týče § 9 cit. úst. zák., se stávají příslušníky státu vykonávajícího práva svrchovanosti na území, kde dříve měly právo domovské, teprve potom, až lhůta k žádosti o přiznání státního občanství čsl. ve smyslu § 9 cit. úst. zák. uplynula nebo až žádost ta byla zamítnuta.

Názor tento nelze uznati správným.

Naopak setrvává soud i v tomto případě na právním názoru vysloveném již v nál. Boh. 2915 adm. toho obsahu, že osoby v § 9 úst. zák. č. 236/1920 označené, které příslušely dříve domovským právem do obce ležící v území nynější republiky rakouské, stanou se, nepodaly-li žádost za přiznání čsl. státního občanství ve stanovené lhůtě nebo byla-li žádost ta zamítnuta, ve smyslu čl. 77 mírové smlouvy St. Germainské příslušníky státu tam uvedeného s účinností ode dne, kterého nabyla tato mírová smlouva působnosti t. j. od 16. července 1920.

Podle toho nemůže tedy opční prohlášení pro čsl. republiku podle čl. 8 brněnské smlouvy býti odmítnuto z důvodu, že optant před tím žádal o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920.

Tento názor právní vyslovil ostatně nss také již v nál. Boh. 2180 adm.

Poněvadž tedy žal. úřad v tomto případě vycházel z právního názoru opačného — tedy nesprávného — bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876.

Č. 3407.

Zajištění bytu: I. Okolnost, že úřadem jednou bylo uznáno, že tu nejsou podmínky pro zajištění určitého bytu podle § 13 zák. č. 225/1922, nepřekáží tomu, aby úřad znovu zahájil řízení za účelem zajištění téhož bytu, má-li za to, že předpoklady zajištění později nastaly. — II. Nelze zajistiti byt, který dřívějším nájemníkem již je vyklizen.

(Nález ze dne 28. března 1924 č. 5013.)

V ě c: Emilie D. v K. (adv. Dr. Kar. Schöppe z Ústí n/L) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 28. listopadu 1922 nevyhověla osp ve F. žádosti důchodkového kontrolního úřadu v K. o zajištění bytu v domě st-lky, do 29. listopadu 1922 obývaného okr. inspektorem pohraniční stráže Eduardem Sch., který byl služebně přeložen do obce jiné, pro jeho nástupce v úřadu, poněvadž bylo zjištěno, že dosavadní nájemník dal 4. neb 5. února 1922 výpověď z bytu toho.

Když toto usnesení nadřízeným úřadem bylo zrušeno a dále zjištěno, že ohledně sporného bytu platila jednoměsíční lhůta výpovědní, zajistila osp na základě § 13 zák. č. 225/1922 v domě st-lky v K. byt tento a vyslovila, že výpověď, kterou nájemník dal 4. neb 5. února 1922 majitelce domu, ztratila dalším setrváním nájemníka v nájemním poměru po u-